

inflationær eller deflationær tryk. Hvis der opstår sådanne forskelligheder i det finansielle tryk i de forskellige lande, vil det uundgåeligt medføre genindførelse af restriktive kontrolforanstaltninger. Medmindre de enkelte lande accepterer nødvendigheden af en vis koordinering af deres interne finanspolitik, vil der være ringe udsigt til at fjerne selv de mest restriktive former for kontrolforanstaltninger med hensyn til den internationale handel. Koordinering på disse vitale områder af landenes interne politik behøver dog ikke at medføre, at landene skal føre en identisk politik. Den behøver kun at blive gennemført i en sådan udstrækning, at der er sikkerhed for, at landenes politik ikke adskiller sig så drastisk fra hinanden, at den europæiske enheds hele struktur nedbrydes, men på den anden side må koordineringen i det mindste udstrækkes så vidt.

Et andet væsentligt led i Deres plan, tror jeg, må være at skabe muligheder for nødvendige tilpasninger af valutakurserne, selvfølgelig under forbehold af Den internationale Valutafonds almindelig tilsyn. Disse tilpasninger frembyder det eneste praktisk mulige alternativ til direkte valutakontrol indenfor Europa. Dette er nødvendigt, fordi der vil opstå situationer, i hvilke priser og omkostninger i et land enten som følge af den fulgte politik, eller som følge af omstændigheder, som regeringerne ikke kan kontrollere, vil afvige for meget fra priser og omkostninger i andre lande til, at ligevægt kan opnås ved interne finansielle foranstaltninger alene. Selvom man måtte finde virksomme midler til at koordinere finanspolitikken og til at iværksætte nødvendige ændringer i valutakurserne, vil det ikke kunne undgås, at der stadig opstår midlertidige forstyrrelser i handelen og betalingerne mellem landene. Det bør ikke tillades, at den fulde virkning heraf falder på de enkelte landes guld- og dollarreserver. Jeg tror derfor, at der som et tredje væsentligt led i enhver plan, som De måtte udarbejde, må være muligheder for at afbøde virkningerne af disse uundgåelige midlertidige forstyrrelser.

For det fjerde må der findes udveje for at sikre, at den opnåede samordning ikke udsættes for hård belastning gennem modstridende handelspolitiske foranstaltninger. En sådan belastning kan opstå som følge af usynlige handelsskranker indenfor et bestemt område eller som følge af skarpe afvigelser mellem landenes politik med hensyn til udenrigshandel.

Dette bringer mig til vort sidste forslag, som omhandler de veje, der må følges, for at opnå den tilsigtede samordning. Jeg har gentagne gange omtalt dannelsen af et enkelt europæisk marked. Mange af de øjeblikkelige skridt, der må tages med dette mål for øje, kan og vil omfatte alle deltagerlandene; men der er andre foranstaltninger, hvoraf nogle allerede er udarbejdet, som omfatter mindre grupper af lande, og jeg tror også, at disse vil vise sig at være skridt henimod det samme mål. Ethvert skridt, der kan føre til en samordning bør efter min mening undersøges. Det forekommer absolut nødvendigt, at sådanne foranstaltninger, som grupper på to, tre eller flere lande måtte enes om, bør harmonere med de videre muligheder for europæisk enhed og under ingen omstændigheder bør føre med sig, at der skabes nye eller højere handelsskranker indenfor Europa. Det er derfor min opfattelse, at vi samtidig med, at vi arbejder os frem imod den samordning af alle de deltagende landes økonomi, som er det større mål, ikke må slække på vore anstrengelser for at tilvejebringe snævre økonomiske arrangementer indenfor en eller flere mindre grupper af lande, således at vi stadig har for øje, at disse arrangementer skal bidrage til og ikke modarbejde en samordning i hele Vesteuropa og dets oversøiske besiddelser.

Jeg har flere gange nævnt, at det er nødvendigt, at dette samordningsprogram påbegyndes med det samme. Min overbevisning skyldes i første række det stærke indtryk af den meget korte tid, i hvilken amerikansk hjælp endnu står til rådighed som stødpude for de uundgåelige kortfristede forstyrrelser, som et samordningsprogram ville medføre. En anden vigtig grund taler for, at der handles hurtigt. Det amerikanske folk og den amerikanske kongres samt utvivlsomt et stort flertal af de europæiske folk har instinktivt fornemmet, at økonomisk samordning er absolut nødvendig, såfremt Europas tilbagevendende økonomiske kriser skal ophøre. Jeg er overbevist om, at et europæisk program, der stræber efter dette mål, et program, der virkelig indebærer løfte om med held at tage dette store skridt fremad, ville skabe nye impulser til amerikansk støtte til i tiden indtil 1952 at gennemføre vore fælles anstrengelser for en varig europæisk genopbygning.